

Komentář k druhému čtení

Po tři neděle budeme sledovat 12. kapitolu Prvního listu Korintským, což je odpověď sv. Pavla na otázky mladé křesťanské komunity. V kapitole 12 – 14 reaguje zřejmě na rozhádanost společnosti kvůli sporu o vznešenost duchovních darů (charismat). Podle 14. kapitoly se zdá, že se lidé s darem „modlitby jazyků“ či „modlitby z Ducha“ povyšovali. Díky tomu nám Pavel zanechal vzácné pojednání o duchovních darech.

Bratři! Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce. (1 Kor 12,4-11)

Evangelium

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. (Jan 2,1-11)

K zamyšlení

Svatý Jan do obyčejné venkovské události svatby v Káně vtiskl klíčové poselství. Učedníci, kteří jdou s Ježíšem, zde poprvé vidí, že Ježíš je nejen moudrý učitel, ale že jeho moc dalekosáhle překračuje běžné schopnosti. A co více, Jan na podkladě této svatby rozehrává obraz věčné hostiny, ke které Bůh pozval člověka zasaženého

hříchem. Obraz překrásně vykresluje podstatu evangelia: není to lidská zdatnost vypěstovat víno, ani ovládání přírodních zákonitostí, ale pokorné svěření se do rukou Božích s vědomím vlastní prázdnoty. Maria jako potomek Evy zde stojí zároveň jako matka všech lidí a prosí za ně. S pokorou stojí před svým Stvořitelem a prosí: „Už nemají víno.“ Modlitba směřující k podstatě života. Nikolí k živoření a obrazu pouště, ale k symbolu hojnosti, k Bohem připravené zahradě života. A Bůh odpovídá! (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Pane, otevři mé srdce pro tvou lásku,

kteřá mi září v ústretu z božského Dítěte v jeslích.

Rozlom pancíř, který jsem si vystavěl kolem svého srdce.

Dej, ať věřím v tvou bezmocnou lásku,

kteřá září v Dítěti.

Je silnější než veškerá ozbrojená moc.

Daruj tedy svému světu skrze narození svého Syna pravý mír.

Laskavý Bože,

ať je Tvá bezpodmínečná láska zřetelně slyšet

a vidět v každém mém slově a činu.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Bible je podivuhodná kniha – i když jsi ji četl mnohokrát, nikdy nevíš, co se v ní dočteš příště.
- K obecenství s Bohem nestačí sedět v obečenství.
- Existují hlasatelny, kde se Slovo jen málokdy dostane ke slovu.

VÁCLAV

Č. 3. (2019)

20.1. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

1. neděle v mezidobí

Jakkoli jsme opustili vánoční dobu, vracíme se ještě jednou zpět ke svátku Zjevení Páně, a to v připomínce události, která se tradičně se svátkem Zjevení spojovala. Ježíš proměňuje vodu ve víno, a zjevuje tak svou slávu. Jde o víc než první zázrak. Je to prorocké gesto ukazující smysl celého díla vykopení!

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne – v 9.00	
	Út – v 16.30	v kapli na faře
	St – v 16.30	v kapli na faře
	Čt – v 7.30	v kapli na faře
	Pá – v 16.30	
DD MILEŠOV	Pá – v 9.15	

Modlitební skupina - Út v 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 20.1. 2019 v 9.00 za † Josefa, Františka, Annu Zelenou
Sulejovice v 11.00 za † Otakara Hálu a za zemřelou a žijící jeho rodinu

Ne 27.1. 2019 v 9.00

Velemín v 11.00

Ne 3.2. 2019 v 9.00 za † rodiče Kartákovy a sestru Jírku
Lukavec v 11.00

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

307. Co je to víra?

Víra je božská ctnost, kterou přijímáme Boha a všechno, co nám zjevil a vytváříme si k němu osobní pouto.

Víra je Bohem stvořená cesta k pravdě. Protože Ježíš je „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6), nemůže být ani víra jen pouhým názorem, či „věřením“ v cosi. Víra má jasný obsah, který církev vyznává v – KRÉDU (=vyznání víry). Ten, kdo přijímá dar víry, kdo chce věřit, vyznává tuto víru, církví věrně střeženou a procházející věky a kulturami. Ve víře jde o důvěryplný vztah k Bohu – současně rozumem i srdcem. Víra totiž začíná být účinná teprve „láskou“ (Gal 5,6). To, že někdo skutečně věří v Boha, který je láska, nevyplývá z jeho prohlášení, ale z jeho života v lásce.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

23. ledna – připomínka sv. Hildefonse (Ildefonse)

CTITEL PANNY MARIE Z TOLEDA

Narodil se asi v r. 606. Pocházel ze vznešené hispánsko-vizigótské rodiny ve Španělsku. Od mládí se cítil přitahován k řeholnímu životu. Nakonec přes odpor rodiny utekl do kláštera Kosmy a Damiána na okraji Toleda, do tzv. Agaliense. Vynikal tam příkladným chováním, ctnostmi a vrozenými dary. Měl velmi dobré vzdělání ze sevillské duchovní školy, založené sv. Izidorem. Na dnes neznámém místě vlastními náklady založil ženský klášter. Sám byl opatem mužského kláštera, ale v Římské Bibliothecae sanctorum je uvedeno, že zvolen arcibiskupem byl po smrti Evžena II. ještě jako jáhen v roce 657. Ildefons známý svou inteligencí i zodpovědností se zdráhal úřad přijmout, proto na něj velmi naléhal i sám král Recesvinto.

Ildefons byl energický, měl i obtíže s nemorálností dvora, která zřejmě souvisela s dvacetiletým přerušením koncilů. Písemně si v listech stěžoval, že vzbudil nepřátelství.

Jako ctitel Panny Marie k předvánočnímu svátku očekávání Ježíše (již zrušenému pro zdvojenost se svátkem "Zvěstování P.M., ale tehdy ve Španělsku velkolepě slaveném) složil mešní texty. Výtvarně známý je jeho mystický zážitek s Pannou Marií v noci ze 17. na 18. prosince, v němž se slavil zmíněný svátek. Viděl se v procesii a nebeským světlem osvěcená katedrála všechny kolem naplňovala bázní. Pak na své katedře spatřil Pannu Marii obklopenou anděly. Zvala ho laskavými slovy blíž a dala mu ornát, který měl oblékat při jejích svátcích.

Jindy se mu zjevila i španělská mučednice svatá Leokádie (jejíž svátek je 9.12.), aby ho posílila na duchu a ukázala mu, kde je pohřbeno její tělo. Zanechala mu i část svého závoje. Dle legendy šlo o lem roucha. Látka je uchovávána jako důkaz zázraku i ostatek.

Ze života sv. Ildefonse k nám vane připomínka víry ve společenství svatých, kterou v "Kredu" vyznáváme, ale málo ji ve svém životě využíváme. Obvykle to bývá naše hříšnost, která nás brzdí v transcendentním pohledu. Tím, co odděluje od společenství svatých je pouze vstup do pekla. Všude jinde nám toto společenství může být nápomocné. A před těmi, kdo nás předešli, též nemusíme nic skrývat. Pán v evangeliu říká: "Nic není skrytého, co jednou

nebude zjevno, a nic utajeného co by se nepoznalo a nevyšlo najevo."(Lk 8,17) Sv. Pavel v tom směru dodává, že Pán "zjeví záměry srdcí"(1Ko 4,5) Pro nás je dobré svým srdcem (v transcendentním zaměření) žít se svatými již zde, zvláště s Pannou Marií jako sv. Ildefons a nechat se ovlivnit jejich srdcem. Pak jako on budeme schopni prospívat bližním a nevěřící přivádět k Boží Matce.

Ildefons vedle hymnů k její oslavě zanechal i více spisů. Nejznámější je traktát O panenství Panny Marie, který je nejstarším dochovaným náboženským spisem ve Španělsku. Jeho životním dílem je velká bibliografie všech církevních spisovatelů. Je zachováno dost jeho listů a připisuje se mu i ustanovení koncilu už z r. 656. Zemřel v Toledu po devíti letech péče o arcidiecézi.

Od 18. do 25. ledna probíhá týden modliteb za jednotu křesťanů.

21. ledna – pam. sv. Anežky Římské, panny a mučednice

22. ledna – nez. pam. sv. Vincence, jáhna a mučedníka

24. ledna – pam. sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

25. ledna – svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola

26. ledna – pam. sv. Timoteje a Tita, biskupů

27. ledna – 3. neděle v mezidobí; (nez. pam. sv. Anděly Mericiové, panny)

28. pam. sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve

31. ledna – pam. sv. Jana Boska, kněze

2. února – svátek Uvedení Páně do chrámu

3. února – 4. neděle v mezidobí

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace

O povolání ke svatosti v současném světě

Jedna často opomíjená nauka církve

52. Církev učila častokrát, že nejsme ospravedlněni svými skutky nebo svým úsilím, nýbrž milostí Pána, který se chápe iniciativy. Otcové církve ještě před svatým Augustinem vyjádřili jasně toto primární přesvědčení. Svatý Jan Chrysostom prohlásil, že Bůh v nás otevírá pramen všech svěřených darů „ještě dříve než jsme začali zápas“ (In Rm 9,11). Svatý Bazil Veliký poukazyval na to, že věřící se chlubí pouze v Bohu, protože „uznává, že postrádá pravou spravedlnost a je ospravedlněn jedině vírou v Krista“ (de humil).

53. Oranžský koncil s rozhodností učil, že žádná lidská bytost se nemůže dožadovat, zasloužit si či koupit dar božské milosti a že všechno, co s ní může spolupracovat, je její předchozí dar: „Dokonce i touha být čistí se v nás uskutečňuje vlitím a působením Ducha svatého“ (DS, 374). Později Tridentský koncil, třebaže zdůraznil význam naší spolupráce na duchovním růstu, opět potvrdil ono dogma: „Prohlašuje se, že jsme ospravedlněni zdarma, protože nic, co předchází ospravedlnění, jak víra či skutky, nezaslouhuje samotnou milost ospravedlnění; neboť je-li milostí, pak nikoli kvůli skutkům, jinak by milost nebyla milostí (Řím 11,6)“ (VI, cap.8).

54. Také Katechismus nám připomíná, že dar milosti „přesahuje schopnost rozumu a síly lidské vůle“ (KKC, 1998) a „člověk si vzhledem k Bohu v přísně právním smyslu nezaslouží nic. Mezi ním a člověkem je nezměrná nerovnost“ (KKC, 2007). Jeho přátelství nás

nekonečně přesahuje, nemůžeme si je koupit svými skutky a může být pouze darováno z iniciativy Jeho lásky. Je to pozvání, abychom s radostí prožívali tento nezasloužený dar, poněvadž, „je-li někdo ve stavu milosti, pak si milost, kterou již obdržel, nemůže zasloužit“ (Summa Theologiae, I-II, 114,5). Svati nedůvěřují ve svoje skutky: „Navečer tohoto života se objevím před tebou s prázdnými rukama, neboť nežádám, Pane, abys počítal mé skutky. Všechny naše spravedlnosti jsou v tvých očích poskvřené“ (sv. Terezie z Lisieux, Ukon obětování milosrdné lásce, Dějiny duše, Nakladatelství tiskárny Vimperk 1991, str.257.)

55. Toto je jedno z největších přesvědčení, která si církev osvojila, a je tak zřetelně vyjádřeno v Božím Slovu, že zůstává mimo jakoukoli pochybnost. Tak jako nejvyšší příkazání lásky, měla by tato pravda poznamenávat celý náš životní styl, protože čerpá z jádra evangelia a volá nás nejenom k tomu, abychom ji přijali, nýbrž proměnili ji v nakažlivou radost. Nebudeme však moci vděčně slavit zdarma daný dar Pánova přátelství, pokud neuznáme, že také naše pozemská existence a naše přirozené schopnosti jsou darem. Potřebujeme „radostně uznat, že naše realita je plodem daru, a přijmout také naši svobodu jakožto milost. To je dnes to nejobtížnější ve světě, který věří, že má něco sám ze sebe jako plod vlastní originality a svobody“ (Lucio Gera, Sobre el mistero del pobre, in Grelot-Gera-Dumas, El pobre, Buenos Aires, 1962, 103).

56. Jedině díky svobodně přijatému a pokorně obdržnému Božímu daru, můžeme svým úsilím spolupracovat na tom, že se dáváme přetvářet (Toto je vpsledku katolické učení o „zásluze“, jež následuje po ospravedlnění. Jde o spolupráci ospravedlněného na růstu života milosti [srov.KKC, 2010]. Tato spolupráce však v žádném případě nečiní ze samotného ospravedlnění a přátelství s Bohem předmět lidské zásluhy.) První věcí je patřit Bohu. Jde o to odevzdat se Bohu, který nás předchází, nabídnout mu svoje schopnosti, aby jeho nezasloužený dar rostl a vyvíjel se v nás: „Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v obět' životu, svatou a Bohu milou!“ (Řím 12,1). Církev ostatně vždycky učila, že pouze láska umožňuje růst v životě milosti, protože „kdybych neměl lásku, nejsem nic“ (1Kor 13,2). (pokračování příště)

Sbírka z 13.1. 2019: 2. 620,- Kč

Děkuji za úklid a výzdobu našich kostelů.